

**UCHWAŁA NR XVI/178/2013
RADY GMINY SIEMIATYCZE**

z dnia 19 lutego 2013 r.

w sprawie rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia prawa w uchwale Nr XV/158/2012 z dnia 19 grudnia 2012 roku.

Na podstawie art. 101 ust.1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001r. Nr 142, poz.1591 , z 2002 r., Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271, Nr 214, poz. 1806; z 2003 r., Nr 80, poz. 717, Nr 162, poz. 1568; z 2004 r., Nr 102, poz. 1055, Nr 116, poz. 1203; z 2005 r., Nr 172, poz. 1441, Nr 175, poz. 1457; z 2006 r., Nr 17, poz. 128, Nr 181, poz. 1337; z 2007 r., Nr 48, poz. 327, Nr 173, poz. 1218; z 2008 r., Nr 180, poz. 1111, Nr 223, poz. 1458; z 2009 r., Nr 52, poz. 420, Nr 157, poz. 1241; z 2010 r., Nr 28, poz. 142, Nr 28, poz. 146; Nr 106, poz. 675), Rada Gminy uchwala, co następuje:

§ 1. Nie uwzględnia się wezwania do usunięcia naruszenia prawa z dnia 21 stycznia 2013 roku złożonego przez Jerzego Borkułąk dotyczącego uchwały Nr XV/158/2012 Rady Gminy Siemiatycze z dnia 19 grudnia 2012 roku w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Siemiatycze.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący

Andrzej Zbigniew Sycewicz

Uzasadnienie

Rada Gminy w dniu 19 grudnia 2012 roku podjęła uchwałę Nr XV/158/2012 w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Siemiatycze. Dnia 21 stycznia 2013 roku do Urzędu Gminy Siemiatycze wpłynęło pismo Jerzego Borkulaka- wezwanie do usunięcia naruszenia prawa. Podstawę wniesienia wezwania stanowi art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, zgodnie z którym każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętym przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia – zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego. Wnoszący analizując treść uchwały stwierdza, że "narusza ona wynikające z obowiązującego w RP zasady porządku prawnego" uregulowania zawarte w Regulaminie utrzymania czystości i porządku w Gminie Siemiatycze. Odnosząc się do wskazanych zarzutów stwierdza się, co następuje: Pomimo, że ustawodawca nie stworzył definicji legalnej „interesu prawnego”, pojęcie to jest bardzo często definiowane w nauce prawa i orzecznictwie przez odniesienie do związku między sferą indywidualnych praw i obowiązków skarżącego, wynikających z norm prawa przedmiotowego, a zaskarżonym aktem. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 1 grudnia 2010 r. (VI SA/Wa 2047/08, LEX nr 821241), interes prawny nie wywodzi się z wewnętrznego przekonania osoby, która się na niego powołuje, ale z wynikającego z przepisów prawa materialnego rzeczywistego, bezpośredniego i aktualnego związku pomiędzy sferą jej indywidualnych praw prowadzonym postępowaniem. Normy prawa ustrojowego mogą być również źródłem interesu prawnego. Wskazał na to w wyroku z dnia 10 września 2002 r., II SA/Wr 1498/02 Naczelny Sąd Administracyjny, który stwierdził, że interes prawny to interes wypływający z przepisów ustrojowych, przepisów prawa materialnego i przepisów prawa procesowego. Trybunał Konstytucyjny, w wyroku z dnia 16 września 2008 roku w sprawie SK 76/05, OTK-A2008/7/121, wskazał m. in., że legitymacja z art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym opiera się na twierdzeniu strony o naruszeniu konkretnie rozumianych jej interesów lub uprawnień i nie ma charakteru actio popularis. W pojęciu interesu prawnego mogą się mieścić zarówno uprawnienia jak i obowiązki prawne. Legitymację do złożenia skargi posiada jednostka, której prawa lub obowiązki kształtuje zaskarżony akt (przyznany przepisami prawa materialnego zakres uprawnień podmiotu, kształtujący jego pozycję prawną). Wkroczenie przez organ w tę sferę stanowi przejaw naruszenia interesu prawnego. Skarga wniesiona na podstawie art. 101 ustawy o samorządzie gminnym służy do ochrony innych podmiotów przed skutkami wykorzystywania przez gminę swojej samodzielności poza granice wyznaczone przepisami prawa, ze szkodą dla uprawnień jednostki w sferze administracji publicznej. Aby uznać skargę za zasadną, należy wykazać naruszenie przez organ gminy konkretnego przepisu prawa materialnego, wpływającego negatywnie na sytuację prawną skarżącego. Interes ten powinien być bezpośredni i realny. Kwestionując uchwałę należy więc dowieść, iż narusza ona prawo jednocześnie wpływając negatywnie na sferę prawno-materialną skarżącego (por. wyrok WSA w Gdańsku z dnia 11 lutego 2009 roku, II SA/Gd 893/08). Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z dnia 27 maja 2010 roku (II SA/Lu 179/10, LEX nr 674280) podstawą zaskarżenia w trybie art. 101 ust. 1 u.s.g. jest niezgodność z prawem uchwały organu gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, wywołującej negatywne następstwa w sferze prawnej skarżącego w postaci zniesienia, ograniczenia czy uniemożliwienia realizacji uprawnienia. Interes prawny powinien być aktualny, osobisty, własny, indywidualny: "Naruszenie interesu konkretnej osoby ma polegać na stworzeniu realnego zagrożenia, istniejącego już w chwili wejścia w życie uchwały, a jeżeli nie zostanie zniwelowane na skutek wezwania do usunięcia naruszenia prawa, w dacie wniesienia skargi do sądu administracyjnego. Naruszenie to, nie może polegać na tym, że w przyszłości uchwała mogłaby wywołać skutki bliżej nieokreślone, czyli, stwarzać zagrożenie wystąpienia naruszenia w przyszłości" (wyrok NSA z dnia 22 sierpnia 2008 r., I OSK 277/08, LEX nr 490092). "Musi to być interes o charakterze osobistym czyli własny, indywidualizowany i skonkretyzowany. Interes ten musi wynikać ze ściśle określonego przepisu prawa oraz odnosić się wprost do podmiotu kwestionującego akt prawa miejscowego i dotyczyć bezpośrednio tego podmiotu" (wyrok NSA z dnia 23 maja 2002 r., IV SA/1486/01, niepubl.). Konkretność interesu prawnego oznacza, że skarżącemu przysługiwało konkretne prawo podmiotowe o charakterze prywatnoprawnym czy też publicznoprawnym, wynikające z przepisów prawa materialnego, które zostałyby najpóźniej w dacie wniesienia skargi naruszone kwestionowaną uchwałą (wyrok WSA w Warszawie z dnia 19 marca 2008 r., IV SA/Wa 2202/06, LEX nr 497584). W przedmiotowej sprawie należy przywołać też orzeczenie, w którym Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie stwierdził, że ewentualna sprzeczność uchwały z prawem nie daje legitymacji do wniesienia skargi, jeżeli uchwała ta nie narusza prawem chronionego interesu prawnego lub uprawnienia jednostki. To na skarżącym spoczywa obowiązek wykazania się indywidualnym interesem prawnym lub uprawnieniem, ale także zaistniałym w dacie wnoszenia skargi, nie w przyszłości, naruszeniem tego interesu prawnego lub uprawnienia (por. wyrok WSA w Krakowie z dnia 22 listopada 2010 r., II SA/Kr 744/10). W związku z powyższym skarżąc uchwałą organu gminy na podstawie art. 101 u.s.g., skarżący musi wykazać

istnienie związku pomiędzy zaskarżoną uchwałą, a jego indywidualną sytuacją prawną. Musi on udowodnić, że zaskarżona uchwała, naruszając prawo, negatywnie wpływa na jego sferę prawno-materialną, pozbawia go np. pewnych uprawnień albo uniemożliwia ich realizację (por. wyrok WSA w Łodzi z dnia 14 stycznia 2011 r., I SA/Łd 914/10). Aby zarzuty skargi dotyczące uchwały bądź zarządzenia organu samorządowego zostały przez sąd administracyjny rozpoznane merytorycznie, interes prawny skarżącego musi być naruszony. W ten sposób spod kontroli sądowej wyłączone są skargi tych osób, których uprawnienia lub obowiązki nie zostały zmodyfikowane przez zaskarżony akt. Przepis art. 101 ust. 1 u.s.g. łączy legitymację skargową z naruszeniem „interesu prawnego lub uprawnienia”. Tymczasem skarżący nagminnie odczytują te słowa ustawy jako „naruszenie prawa przedmiotowego”. Dlatego warto odwołać się do utrwalonej linii orzecznictwa sądów administracyjnych, akcentującej, że dopuszczalność skargi uzależniona jest od stwierdzenia naruszenia indywidualnej sytuacji prawnej skarżącego, a nie od naruszenia prawa przez zaskarżony akt. Taka konstrukcja legitymacji do złożenia skargi wyklucza zaskarżenie na podstawie kryterium naruszenia obiektywnego porządku prawnego. Dla gwarancji poszanowania obiektywnego porządku prawnego przez organy wykonujące administrację publiczną została przyznana legitymacja do złożenia skargi prokuratorowi, organizacji społecznej, Rzecznikowi Praw Obywatelskich, a na podstawie przepisów ustaw samorządowych – organom nadzoru (por. T. Lewandowski, Skarga indywidualna dosądu administracyjnego na akt jednostki samorządu terytorialnego, komentarz do art. 101 ustawy o samorządzie gminnym, Lex 2011). Odnosząc się do polemiki zawartej w piśmie z dnia 21 stycznia 2013 roku złożonego przez Jerzego Borkułaka, stwierdza się, co następuje: Regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Siemiatycze w swojej treści jest zgodny w art. 4 ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Ma charakter wyczerpujący, co oznacza, że w uchwale nie wolno zamieszczać postanowień, które wykraczałyby poza treść art. 4 i znalazły się postanowienia odnoszące się do wszystkich punktów. Zaopiniowany pozytywnie przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Siemiatyczach. Rada Gminy uchwalając uchwałę działała w ramach upoważnienia ustawowego i jest zgodna z obowiązującym porządkiem prawnym. Uchwała Nr XV/158/2012 Rady Gminy Siemiatycze z dnia 19 grudnia 2012 roku w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Siemiatycze została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Podlaskiego z 2013 roku pod pozycją 145. W związku z tym zarzuty wnoszącego wezwanie należy uznać za niezasadne. Ponadto wnoszący wezwanie nie wskazał, że przedmiotowa uchwała naruszając prawo jednocześnie wpłynęła negatywnie na sferę jego prawno-materialną, a tym samym narusza jego interes prawny. Mając powyższe na uwadze nie uwzględnia się wezwania do usunięcia naruszenia prawa złożonego przez Jerzego Borkułaka.